

[Strøm.]

geringens Medlemmer ligesom alle øvrige Medlemmer af dette høje Ting i Onsdags stemte for en Bevilling paa 50 Mill. Kr. i Finansaaret fra 1. April 1946 til 31. Marts 1947 til Hjælp til trængende til Indkøb af visse Levnedsmidler. Det kom derfor som en Bombe, ikke mindst for mit Parti, da den højtærede Arbejds- og Socialminister Dagen efter, altsaa Torsdag den 28. Marts, i Udtalelser til forskellige Blade meddelte, at Regeringen ikke agtede at forlænge denne Lov, og jeg har forstaaet, at det ikke alene var en Bombe for Socialdemokratiet, men at det ogsaa for andre Partier i denne Sal kom som en Overraskelse.

Der er ved tidligere Debatter her i Tinget talt om ikke at skabe mere Uro i Befolkningen end højest nødvendigt, og der er talt om, hvem der skaber Uro. Jeg tør vel nok antyde, at i dette Tilfælde er det Regeringen, der som i andre Tilfælde, hvor der er Tale om sociale Foranstaltninger, skaber Uroen. Her har Regeringen fra hele Rigsdagen og med dens egne Stemmer faaet en Bevilling paa 50 Mill. Kr. til Gavn for Smaakaarsfolk, og Dagen efter at man har faaet denne Bevilling, meddeler Regeringen ved den højtærede Arbejds- og Socialministers Udtalelser, at denne Lovgivning ikke skal forlænges, for nu er der sket saadanne Ændringer i Forholdene, at det ikke gøres nødvendigt. Jeg gad nok vidst, og mon ikke hvert eneste af Rigsdagens Medlemmer gad vidst, hvad det er for Ændringer, der er sket fra den ene Dag til den anden i de Forhold, man her omtaler. Det er vel nok at skabe Uro.

Vi havde ment, at det var Regeringens Pligt at fremsætte Lovforslag om Forlængelse paa de her omhandlede Omraader, men efter Udtalelsen fra den højtærede Arbejds- og Socialminister i Torsdags mente vi, det var vor Opgave at foretage de nødvendige Skridt til Lovens Forlængelse. Jeg noterer med allerstørste Tilfredshed den Reaktion, der efter vort Forslags Forelængelse er fremkommet baade i Blade og ogsaa inden for de Partier, der her paa Rigsdagen almindeligvis støtter Regeringen, en Reaktion, der vel har været medvirkende til, at Regeringen har besindet sig — saadan som jeg ogsaa udtalte Haabet om, at det maatte ske, da jeg forelagde vort Lovforslag her i Tinget — og nu stiller Forslag om en Forlængelse paa tre Maanedere. Men jeg vil slaa fast her ved denne Lejlighed, at det er Regeringen, der ved den økonomiske Politik, som den fører, og som til Dato er gaaet ud paa at forringe bestaaende Sociallove,

skaber Uro og Usikkerhed blandt Arbejderne.

Jeg tror ikke, der er nogen, der vil modsige mig, naar jeg siger, at det i stor Udstrækning var Arbejdere og Smaakaarsfolk, der havde det haardest økonomisk under Besættelsestiden. Naar Regeringen standser Arbejder og ophæver Arbejdsfordelingen og forringer Arbejdsløshedslovgivningen og sætter Prikken over i'et ved sin ufattelige hoved- og haleløse Stilling til den Lovgivning, vi nu beskæftiger os med, er det Regeringen, der ved at forringe Levevilkårene for den økonomisk daarligt stillede Del af Befolkningen skaber Usikkerhed. Det havde været mere rimeligt og naturligt, at Regeringen havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa, at der under Besættelsen var Befolkningsgrupper, der havde store, ja, ualmindelig store Indkomster, og at man ved den økonomiske Sanering, der maa og skal finde Sted, henvendte sig til disse og ikke lod den økonomisk daarligt stillede Del af Befolkningen være dem, der skal bære ogsaa Efterkrigstidens Byrder.

Jeg ser i et Referat i „Social-Demokraten“ af Forhandlingerne i Landstinget i Gaar — desværre kan man jo med det Tempo, der er, ikke forvente, at Trykkeriet er i Stand til at fabrikere Fortrykket med sædvanlig Fart —, at den konservative Ordfører, Hr. P. Korsgaard, har bebrejdet Regeringen, at der ikke er gjort noget særligt for at faa Udgifterne bragt ned. Dertil har Finansministeren ifølge Referatet svaret: Vi har dog gjort visse Forsøg bl. a. med den nye Arbejdsløshedslov og Ophævelse af Arbejdsfordelingen, og viderehen udtaler Ministeren: Hvis vi ikke kan komme af med de ekstraordinære Udgifter, bl. a. til Rabatkortordningen, . . . Det vil sige, at Finansministeren havde Ønske om at komme af med Rabatkortene. Det er hele Aanden fra Madsen Mygdal-Perioden, der behersker Regeringen, den Aand, at Smaakaarsfolk skal bære Tidens Byrder. Det er den Aand, der nu gaar igen, den Aand, der forvolder Uro og Usikkerhed hos Smaakaarsfolk.

Det siger sig selv, at Socialdemokratiet vender sig skarpt mod denne Nedskaerings-tendens. Vor Stilling til Rabatkortordningen har altsaa foreløbig bevirket, at den højtærede Arbejds- og Socialminister har besindet sig og stiller Forslag om 3 Maaneders Forlængelse.

Der er samtidig to andre Lovforslag til Behandling. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa de enkelte Bestemmelser i disse Lovforslag. Det vilde være mere formaalstjenligt, at der bliver nedsat et Udvalg,